

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ

ΓΙΑΤΙ ΠΟΛΕΜΟΥΜΕ

Τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδας ὑπερασπίζονται τὸν ὄνομά τους. Πολεμοῦν γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν τιμὴ νὰ λέγονται Ἕλληνες. Ἄν τὸ νὰ στερηθεῖ κανεὶς τὸ πατρωνυμικὸ τοῦ ὀνόμα, εἴτε γιὰτὶ τὸ βεβήλωσαν οἱ πράξεις του εἴτε γιὰτὶ τὸ μαύρισε ἡ κακὴ ὥρα, εἶναι ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ, τὸ νὰ χάσει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰκούει στὸ ὄνομα τοῦ ἔθνους τοῦ εἶναι ἡ ἀβάσταχτη νύχτα, εἶναι ὁ θάνατος μέσα στὴν ἱστορικὴ ζωὴ. Ὡρα εἶναι λοιπὸν νὰ γυρίσουμε τὰ μάτια στὴν περίουσία ποὺ σηκωθήκαμε νὰ ὑπερασπιστοῦμε, ὥρα εἶναι νὰκούσουμε τὴν καρδιά μας ὅταν πονεῖ κι ἀγάλλεται γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ ἐκφράσουμε μὲ τὸ λόγο τὸ χτυποκάρδι τῆς.

Δὲν εἶναι μιὰ ἔννοια γεωγραφικῆς, οἰκονομικῆς ἢ πολιτικῆς τάξης. Δὲν ὑπάγεται στίς κατηγορίες τοῦ καιροῦ. Δὲν εἶναι πράγμα περιορισμένο κ' ἐξαρτημένο ἀπὸ τίς περιστάσεις. Εἶναι Ἰδέα. Ὅταν λέμε κι ὅταν ἀκοῦμε Ἑλλάδα, Ἕλληνας, ἐλληνικός, ἡ συνειδησὴ μας φωτίζεται ἀπὸ ἡλιόλουστους οὐρανοὺς, ὅπου κυκλοφοροῦν αἰώνιες μορφές, αἰώνια σύμβολα, αἰώνια ὑποδείγματα. Ἀρκεῖ νὰ βάλεις κοντὰ στίς ἀκέραιες τοῦτες, τίς ἀκομάτιαστες, τίς ἀπόλυτες ἔννοιες τίς λέξεις ἐλληνίζων, ἐλληνιστικός, ἐλληνοειδής, γιὰ νὰ σοῦ γίνει φανερὴ ἡ μεγάλη κι ἀγεφύρωτη ἀπόσταση ποὺ χωρίζει καθετὶ ποῦναι ἐλληνικὸ ἀπ' ὅ,τι δὲν εἶναι.

Ἡ ὑπέρτατη τιμὴ νὰ λεγόμαστε Ἕλληνες μᾶς κληροδοτήθηκε ἀπὸ τριῶν χιλιετηρίδων ἱστορικὴ ζωὴ. Μέσα στὸν καιρὸ τοῦτο, ἀθάνατοι πατέρες στήσαν πρὸς αἰώνιον ὑποδειγματισμὸ τῆς οἰκουμένης ὅ,τι ἀφθαρτο καὶ ἀνυψωτικὸ ἀξιόθηκε νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς. Ὅ,τι ἡ ἀνθρώπινη μνήμη ἀναπολεῖ στίς εὐδαίμονες ὥρες

τοῦ εἶδους, ἀπὸ τὴ φιλοσοφία, τὴν ποίηση, τὴν τέχνη, τὴν ἱστορία, κι ἀκόμα ὅ,τι ἐπικαλεῖται στίς κρίσιμες ὥρες του, παραδείγματα ἀντρείας, αὐτοθυσίας καὶ καρτερίας, τοῦτο εἶναι ἐλληνικὸ. Πουθενὰ τοῦ κόσμου τὸ χῶμα ποὺ πατοῦν ἢ καλλιεργοῦν οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸ διέδραμε συχνότερα καὶ διαρκέστερα τὸ Πνεῦμα, ἡ σπιθόβολη. Ἄνοιξη τῆς αἰώνιας νεότητος ποὺ ἀποδείξαν διὰ τοῦ ἱστορικοῦ τους βίου οἱ Ἕλληνες. Κάθε τοπωνυμία τῆς ἱερῆς αὐτῆς γῆς εἶναι κι ἀπὸ ἓνα σύμβολο, εἶναι μιὰ δέσμη ἀχτίνες. Πουθενὰ τοῦ κόσμου ὁ πεπαιδευμένος ἄνθρωπος δὲν ἀναπολεῖ συχνότερα, στὸ ἄκουσμα τῶν ὁδοσήμων ποὺ διατρέχει, ὑψηλότερα κλέη τοῦ πνεύματος, διαρκέστερες μορφές τοῦ θεωρητικοῦ στοχασμοῦ, τῆς ποίησης καὶ τῆς τέχνης.

Τίς μέρες τοῦτες τοῦ ὄψιμου φθινοπώρου, ποὺ θυμίζουν τίς μέρες τῆς Ἀνάστασης, στίς πᾶμφωτες ὥρες ποὺ καὶ τὰ ἐρείπια γιορτάζουν τὴν ἀντρεία τῶν Ἑλλήνων, ἀξίζει νὰ καθίσει κανεὶς σὲ μιὰ πέτρα, κοντὰ στὴν ἀρχαία τσουκνίδα, καὶ φέρνοντας ἓνα γῦρο τὸ βλέμμα νὰ πεῖ μὲ τὸν ὄνομά τους τὰ πράγματα ὡς τὴν ἄκρη τοῦ ὁρίζοντα. Ἡ Ἀκρόπολη, ἡ Σαλαμίνα, ἡ Ἐλευσίνα, ἡ Αἴγινα, μιὰ ἀπὸ τίς λέξεις τοῦτες φτάνει νὰναπηδήσῃ στὴ συνειδησὴ γιὰ νὰ τρικυμίσῃ τὸ αἷμα μας ἡ λαύρα τῆς θυσίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ γῆ μας. Οἱ παῖδες ποὺ καλέσαν τοὺς Ἕλληνες στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν βαρβάρων, ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἴσαμε χθὲς, εἶναι μιλημένοι καὶ τραγουδημένοι στὴ γλῶσσα ποὺ τραγουδοῦν σήμερα στὰ Ἡπειρωτικὰ βουνὰ καὶ στὰ καράβια μας τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδας. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μιὰ. Τὴν αἰώνια αὐτὴ μητέρα, τὴ θεοτρόφο καὶ ἱερή, αὐτὴν ὑπερασπιζόμαστε.

Π. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ

Διευθυντὴς Καλῶν Τεχνῶν
τοῦ Ὑπουργείου Ἑθνικῆς Παιδείας